

dat jalouzie er je toe gedreven heeft, naar den Borgo Ognissanti te gaan. Maar Silvio is er ook nog. Kun jij staande houden, dat jij alleen alles voor Silvio kunt zijn, wat een kind noodig heeft? Hij is nu nog klein; maar later... Een groote jongen heeft mannelijke leiding noodig."

„Daarom hebt U natuurlijk uw jongens naar uw schoonzuster gestuurd, toen ze veertien en twaalf jaar oud waren," kwam Aurora kattig.

Renato verbleekte.

„Dat verwijt is al heel onlief van je," beheerschte hij zijn weer aanzwellenden toorn, „mijn vrouw was gestorven. Dat weet je heel goed. Kinderen kunnen zoomin buiten vrouwelijke verzorging als buiten de leiding van hun vader. Mijn jongens hebben er genoeg onder geleden, dat ze hun moeder zoo jong verloren, en dat ik ze als schilder, die veel en soms lang van huis was, niet bij me kon houden. Maar jullie zijn er goddank nog allebei, en Silvio kan jullie geen van beiden missen. Je mag hem niet opofferen aan je gekrenktheid. 't Is zeker een ernstige crisis in jullie huwelijk, maar elke crisis kan overwonnen worden..."

En hartstochtelijk, om Silvio te redden van de ramp, die hem bedreigde, ging hij door, — ondragelijk lijdend onder de valsheid van de voorstelling, te spreken tegen een vrouw, die zelve schuldeloos zou zijn:

„Je weet toch, Aurora, dat een man zoo heel anders is aangelegd dan een vrouw. Een man komt tot zulke dingen veel gemakkelijker, en raakt er weer overheen, en kan later in volle oprechtheid tot zijn gezin terugkeeren. Wil dat toch inzien! Kijk," — en het leek hem bijna een verraad, en een mateloze vernedering, er zijn eigen huwelijk in te betrekken; doch ook dit offer dwong hij zich op, terwille van zijn jongetje — „kijk, ikzelf, Aurora, ik heb zoo zielsveel van Ottavio's moeder gehouden, en toch ben ik soms maar een man geweest... in dat opzicht, waarin Ottavio nu tegen jou heeft misdaan. Wees grootmoedig."

Aurora keek hem met een wonderlijken blik van overwinning aan.

„Ja, zoo zijn de mannen," zei ze met een meerder lachje.

En opeens vloog Renato de blinde woede naar het hoofd. Hij sprong op, gaf een slag op het canapé-tafeltje, dat het kantelde.

„Nee! zoo zijn de mannen niet!" schreeuwde hij redeloos. „Jij wil naar Rome, dat is de zaak! Jij wilt naar Servini! Dacht je, dat ik je niet doorzag? Dáárom wil je scheiden, omdat je al net als d e m a n n e n bent! En omdat je scheiden wil, dáárom alleen, ben je Ottavio gaan betrappen. En daarom heb je voor de zekerheid de meid meegenomen. Het is alles één ellendige comédie, en Ottavio zou misschien met evenveel recht scheiding kunnen aanvragen als jij, maar dat zou hij nooit doen, om het kind. Hij heeft tenminste hart, en dat heb jij niet! Jij denkt alleen aan jezelf; en waarom je met alle geweld Silvio mee wil hebben, mag God weten. Een laf soort wraak... of ijdelheid tegenover de menschen... allemaal